

ALTATÓ

Tél volt, hó esett, és késtek az ünnepek. Föltartották őket az erdőben prűszkölő kísértetek. Fürst Walter az ablakból figyelte a démonok orrára olvadó szelíd pelyheket, és gőzölgő prószát eszegetett. Maga volt. Az elmúlt időközön elmélkedett. A fenyőgallyak pattogása álomba ringatta az ikerlányait, és pár perce elszenderedett a kandallónál kötögető felesége is. Nem tudta pontosan, hányadjára nézi már, hogy aludttej-ruhát ölt körülötte a dimbesdombos határ. Addig volt szép neki, míg megjelentek a lankákon a széplányok táncának nyomai.

Mindegyik széplánynak pöttynyi talpa volt, csuklójukon lifegett a kifakult termálfürdő-karszalag. Ha megszólaltak a kívánságműsorban a számaik, sikongva az ég felé dobálták mézillatú karjukat. Nem bírtak magukkal sose. És halál fia volt, aki nem pontosan halandzsázta velük az angol dalokat, esetleg elvétette a koreográfiát valamelyik refrén alatt. Elcsent csecsemőkkel járták a széplányok az erdőn a táncukat, hárfán játszott némelyik, egyikük meg citerázni tudott. Ha kedvük szottyant marháskodni kicsit, a tó körüli gízgazok közé ültettek pár csomó felejtőfüvet, és akit arra vittek a léptei, könnyen eltévedhetett, és addig nem talált haza, míg meg nem fordította magán a sapkát vagy kalapot. Már ha egyáltalán volt neki.

Rémséges volt odakint a hideg, cobolybundás lidércek hajtották a horhoson zúzmarás szekereiket, és sálban olvasta a Bibliát az ördög a bakon. Hátról előre. Fürst Walter az ablakban állt. Bontatlan pakli pihent mögötte a konyhaasztalon. A csobolyóban hófehér, zsíros tej lapult, és mikor megint kinézett a csapásra a ház ura, fölbukkant a horhos alján egy behavazott, imbolygó kalap. Alatta földig lógó, fekete bőrdzseki haladt. Aprókat lépett a cingár ruhadarab, és annyira nagy volt Krász Tibire, hogy végigfésülte maga után a friss havat. Fürst Walter sóhajtott egy hatalmasat. A lányai meg a felesége fülébe sűrű altatót suttogott, bekapta a prószából az utolsó falatot, eltávolította a kártyacsomagról az átlátszó fóliatokat, aztán ajtót nyitott.

Köszönés helyett a csúzos lábaira panaszkodott Krász Tibi. Azt kérdezte, kaphat-e egy dézsa langyos vizet, hogy kiázzanak az átfagyott talpai, míg játszanak. Fürst Walter látott már hasonló jelenetet. Tudta jól, hogy Krász Tibi nem mást keres, csak valami tükrös felületet, amiben megláthatja eset-

leg a másik lapjait. Azt mondta ezért, hogy a víznél tud jobbat is ajánlani. A csobolyóba merülőforralót csúsztatott, kavargatta vele kicsit az álmos tej fölén a ráncokat, és mikor a lé megmelegedett, egy lábosba töltötte át, ami szélesebb volt, mint másfél kalapkarima. Csillagánizst hintett bele, és oda-tette a Krász Tibi lábaihoz. Úgy fogalmazott, ez az apró, édeskés termés elűzi a reumatikus panaszokat, Krász Tibit meg ette a fene, mert a porrá zúzott fűszertől azonmód matt lett a lappadt tej föle. És bár a terve odalett, nem volt azért kellemetlen a gőzölgő masszába mártani a csizmás lábait. A gondoskodást rekedt hangon köszönte meg, úgyhogy Fürst Walter mézes Negrót is hozott neki, majd a vele szembeni székre telepedett, és keverni kezdte a lapokat. Mire nekiállt osztani, fekete vásznat vont odakint a vakító hótakaróra az éjszaka.

A kártya volt Fürst Walternak a mindene. Befőttillatú dajkáknak adott römileckéket az oviban, diószemekben huszonegyezett a nevelőapjával a karácsonyi szünet napjaiban, fagyott borsót raktak az ülésre tétnek, mikor a sofőrrel pókerozott a Family Frostos kocsiban. Kártyaesteket ő maga nem szervezett sose, beülni is csak hosszú kéretés után szeretett, de ha ott volt, nagyobbakat ütött, mint a Tolnai Öcsi bácsi tanítványai a járási bokszeccseken. Brómba mártott apró cukrokat vett be a játék alatt, hogy az idegei békések maradjanak. Higgadt volt, kitanult. Nem blindelt senki úgy ferbliben, ahogy ő blindelt fiatalon. Zsugásnak adta ki magát, de a munkakönyvében garabonciás szerepelt a szakképzettséget firtató rubrika alatt. Megállás nélkül vívta a pasztörizált tejsre menő hatvanhat-partikat, így hát Fürst Walternak hívta már mindenki, mikor megszülettek az ikerlányai. Szerecsendió volt a csecsemők szeme, egyforma a hangjuk és egyforma a bajszuk is, úgy festettek, mint két egymásra tükrözhető kártyaalak.

Rebesgették az alvógen a falusiak, hogy összeakasztották akkoriban Fürsték a széplányokkal a bajszukat. Egyesek szerint megpróbálták békákra cserélni a széplányok a Fürsték ikreit, de a szülők visszaszerezték tőlük valahogy az újszülötteket. Csakhogy Fürst Walter bosszút esküdött. Addig fenekedett meg mormogott, hogy épp akkor verte el az igali fürdőt a békás-jeges vihar, mikor egy hosszú éjszaka után a termálvizes medencében áztatták a széplányok a kitancolt combjaikat. Azzal állandósodott közöttük a mosolyszünet. Azóta hamiskás Komár László-dalokat énekelt állítólag a Fürst-ház bejárata előtt két karszalagos széplány minden éjszaka, az ott lakók ezért szellőztetni se nyitották ki az ablakot. Soha. Beszéltek mindenfé-lét az alvógen a falusiak.

Beszéltek olyat is, hogy Fürst Walter meg tudta önteni a haldokló tehenet, de úgy, hogy nemcsak a tejét hozta vissza ez, hanem vígabban legeleszett az állat azután, mint előtte valaha. Beszélték, hogy Fürst Walter a pasztörizáló üzem első igazgatójának volt a fogadott fia, hogy nem estek ki a tejfogai, és nőtt mögéjük egy másik sor foga, és szörnyű próbákat kellett gyerekkorában kiállnia. Beszélték, hogy a pincék mélyére is lelát, hogy tudja, hol rejt a föld gyomra csillogó fukszokat, és hogy a bögréjében kémleli reggel az ásító csillagalakzatokat. Hallván a szóbeszédet, Fürst Walter úgy csinált, ahogy a Kolumbuszról szóló számában Vangelis. Hümmögött.

És hümmögött ezúttal is, mert nem ma kezdte bár a snapszlizást, nem állt túl fényesen. Szokatlan érzés volt neki veszteni, de ha már így kellett lennie, mégiscsak komfortosabbnak tűnt ez a változat, mintha sárkánnyá változva harapdálná a bokáját a hóban Krász Tibi – mint régen, ha nyugdíjazták az elaggott garabonciásokat. Villogott a Krász Tibi szeme, akár a jégfelhők villámai. Minden megnyert menet után terpeszállásban léggitározott, tejnymokkal járta tele a szobát, és ördögvilákat mutatott Fürst Walter felé. Láttá ugyan az öreg, hogy Krász Tibi nincs még a feladatra kész teljesen, neki viszont lejárt az ideje. Az aludttej persze szerette rendesen, és tisztában volt vele, hogy attól ébred az ereje, de egyre nehezebben tudta már kialudni magát a fusiban levett rontások után. Vért álmodott, meg jajveszékelést többnyire. A bogra kötött gatyamadzag segített csak ezen valamelyest, de hát búskomor keddeken az se igen. Az mégis jobban fájt neki, hogy azokon az éjszakákon is a határban elásott kincs mellett kellett strázsálnia, mikor Korda György közvetített pókereket a műholdason.

Csobolybundás lidércek topogtak az ablak alatt, aduszínben ragyogtak az égen a holdkráter-likak, szinkópát szuszogott a kiságyban a két Fürst-iker, és tükörcsú kísértetek kibiceltek az asztalnál Krász Tibinek. Az idő későre járt, és rekedt hangon jelezte a kopott órákakukk Fürst Walternak a rafinériát. Az vállat vont, és az aludttejben tocsogó húzópakli puha, új lapjai közül magához vette a két legszimpatikusabbikat. Fél órája az állás fifti-fifti volt, de azóta minden összejött Krász Tibinek. Hatvanhatodszor is leolvasta ugyanis a foncsorképű, bámész szellemek ábrázatáról Fürst Walter lapjait. Beletörődőn bölintott az öreg, és mikor a győztesnek járó Vangelis elhümmögésének a végére ért, mintha meg is könnyebbült volna kicsit.

A csobolyót, amit a nevelőapjától kapott, ünnepélyesen átnyújtotta Krász Tibinek. A kezébe nyomott egy bibliofil Ady-kötetet, az ingzsebébe meg becsúztatott harminckét friss lapot. Aztán a szekrényhez sietett, a nappal mögül kivett egy C-vitaminos ibriket, abban volt harminckét kiptyogott

csontfoga. Nem kellett volna a megkeményedett kukoricastercbe harapnia. Csak hát a kártya mellett gyengéje volt a sercli is. A fogatlan garabonciásban márpedig ritkán marad a tettekre szusz. Jól tudta ő is ezt, és ha a fene fenét evett, akkor se tudta már zsákba futtatni a gravitációt egy ideje.

Erre a pillanatra várt Krász Tibi. Vette a bőrdzsekijét meg az elázott, matt kalapot, fogta a tejes csobolyót, a verskötetet meg a harminckét kipotyogott fogat, és köszönés nélkül, kocogótrappban robogott elfelé boldogan. Ő volt ettől fogva a járási garabonciás, kiugrott szinte a kártyapakli alól örömeben a szíve. Pedig, mielőtt a praxist átveszi, érdemes lett volna meghallgatni még néhány részletet. Meg kellett volna például tanulnia, hogyan kössön csomót a kemény köd széleire, és azt se ártott volna megtudakolnia, hogy kinek készül vajon az a különös kezeslábas, amit Fürst Irén évek óta kötöget. Bár nem maradt már az öregnek túl sok ereje, nem hagyta pihenni a lelkiismeret. Át akart adni mindent, amit addig csak ő tudott. Krász Tibi után eredt, pedig nem kellett volna így tennie.

Zord volt odakint a hideg. Szent Antal ilyenkor az elcsatangolt disznókra csíkos, kötött pulóvert adott. Védte őket a fagyhaláltól a dolga szerint. Fürst Walter meg lomhán ballagott Krász Tibi bőrdzsekije után a horhoson. Lopva lesték fáradt lépteit a tejbajszos szellemek. Didergett a zimanótól nagyon, és aduszín holdkráterek világították előtte az utat. A szél meg süvített. Olyan hófúvás kerekedett, hogy az orráig is nehéz volt ellátnia. Égből fejt tejszőpöknek látta a hatalmas pelyheket. Úgy érezte magát, mint mikor gyerekkorában a pasztörizálóüzem bolygókeverő kádjába esett. Lett a fejében valami furcsa szédület. Sosem tapasztalt azelőtt ilyet. Látta szembejönni a fürgeteg mélyén a kacér kannamosó lányt, akitől a Német Demokratikus Köztársaságból hozatott modern lemezipasztorozó mellett kért randevút négy évtizede. Látta táncolni magukat a vízkék falak között az esküvőn, érezte a kukoricasterc illatát az asztalukon, és úgy érezte, abban a nagy korsó zsíros tejben gyalogol épp a horhos felé, amit a cimborákkal ivott a tejfakasztó murin. Felderengett előtte két hálóingés, nyúlánk lányalak. Copfban volt a hajuk, és rendben a bajszaik. Feléjük intett, elmosolyodott, és altatót kezdett dúdolni nekik. Erre a ronda szél elaludt, nem lehetett már látni a ködképhálóingeket. Felzúgott Fürst Walter körül a szép-lányok kórusa. Körbetáncolták a nyugdíjazott garabonciást, és az éjjelről énekeltek neki.

Hűlni érezte a tagjait az öreg, és sisteregve hallotta a végső versszakot. Éppen úgy, mint mikor a diófalomb zavarta gyerekkorában a világvevő rádió a sávokat. Selypítve vokálozott, de hiába szopogatott brómba mártott

éjszínű Negro cukrokat, egyre csak fehéredett, és mint a tej, ha hajnalban a kandallón marad, egyszer csak elaludt. Abbamaradt akkor a széplányok szopránszólama. Meglepve mustrálták a felhők közül szállingózó gyűrt-mart kártyalapokat és megzúpult csontfogakat. Nem láttak előtte ilyet. Összeszedték csendben az összes zöld alsó figurát, ami a tisztásra esett, és azokból ácsoltak Fürst Walternak lebegő, örök sírhelyet.